

Dương Quang Hớn

MẠNH VỤNG

Từ khi được thông báo phi cơ sắp đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhứt, Tiến cứ dán mắt vào cửa kính hông phi cơ, lòng bồi hồi xúc động nhìn thành phố thân thương đã lên đèn đang hiện rõ dần dưới các đám mây.

Giờ đây, sau một giấc ngủ dài lấy lại sức, Tiến khoan thai bước ra khỏi khách sạn Caravelle và dừng lại giữa sân. Tiến đưa mắt nhìn tòa nhà Quốc Hội rồi đến khách sạn Continental. Cả hai tuy có thay đổi bề ngoài, nhưng vẫn còn nguyên hình dáng cũ. Tiến phóng mắt nhìn sang nhà hàng Givral và giòng xe cộ xuôi ngược trên đường Tự Do. Tiến bỗng chú ý đến một cô gái áo xanh cỡi xe gắn máy đang chú mục nhìn Tiến. Khi bắt gặp tia nhìn của Tiến, cô gái gật gật đầu. Không hiểu sao Tiến cũng gật đầu lại. Cô gái liền quẹo xe đậu bên lề trước mặt Tiến. Tiến thấy cô còn rất trẻ và dễ nhìn. Tiến thân nhiên bước đến ngồi lên yên sau như đã có hẹn trước. Cô gái liền rời xe, chạy dọc bên hông Quốc Hội và hỏi Tiến:

-“Anh là Việt kiều mới về hả?”

-“Phải” Tiến trả lời gọn.

-“Mỗi lần đi với em là 200 ngàn đồng, anh có bằng lòng không?” cô gái ra giá ngay. Tiến nhẩm tính trong đầu: như vậy là gần 15 đô. Không nghe Tiến trả lời, cô gái quay đầu lại gạ tiếp:

-“Nếu anh trả bằng tiền đô và đến chỗ của em thì em chỉ lấy 10 đô thôi.” Cô gái còn giải thích thêm “về chỗ của em thì thoải mái và an toàn hơn.”

Mỗi lần cô gái quay đầu lại nói, mùi tóc hăng hắt nắng phất vào mũi Tiến làm cho Tiến nhớ lại ngày nào năm xưa, cứ mỗi chiều đưa người yêu trở về xóm Chài ở bên kia sông Cần Thơ. Nàng thường khe khẽ hát cho Tiến nghe những bài tình ca Vọng Cổ lạ hoắc trong lúc chờ đờ. Chốc chốc gió sông Hậu nổi lên, thổi tung mái tóc nàng, cũng cái mùi tóc hăng hắt nắng quen thuộc này. Lòng cảm thấy nao nao, Tiến vòng tay ôm ngang eo ếch cô gái. Cô gái quay lại nói to:

-“Anh ôm vậy cho chắc, em lái dễ hơn.”

Cô gái đưa Tiến về một căn nhà ở gần cuối hẻm. Tiến theo cô gái dắt xe vào nhà. Trong nhà có hai người, một ông và một bà đang nằm trên sàn gạch bông nghe radio. Thấy cô gái và Tiến vào, hai người lồm cồm ngồi dậy, không nói không rằng, cầm radio bước ra khỏi nhà. Người đàn bà rất ốm, người đàn ông dáng đi khập khễnh và có một cái bớt lớn trên trán. Ông không quên đưa tay khép cánh cửa.

Cô gái kéo bức màn ngăn đôi căn phòng vui vẻ nói:
-“Anh cứ thoải mái, em ra sau rửa mặt xong là vào ngay.”

Còn lại một mình, Tiến lơ đãng đưa mắt quan sát căn phòng; phòng chỉ có một cái giường và một cái tủ nhỏ kê sát cạnh đầu giường. Trên mặt tủ chun một bình bông già, một cái đèn dầu, một khuôn hình lật úp, và vài vật linh kinh khác.

Tiến cười thầm nghe tiếng dội nước phía sau phòng và tò mò đưa tay lật ngửa khung hình lên xem. Tiến thấy ảnh bốn chàng trai trẻ bạn quân phục đang ôm vai nhau. Tiến nhận ra ngay một trong bốn chàng trai là người đàn ông lúc nãy nhờ cái bớt lớn trên trán. Phía dưới bức hình có ghi một hàng chữ, tuy đã phai mờ nhưng Tiến vẫn đọc được dễ dàng **“huynh đệ chi binh.”**

Tiến đọc đi đọc lại hàng chữ này và lệ làng để trả khung hình lại chỗ cũ khi nghe có tiếng động phía sau. Tiến bần thần ngồi ở mép giường và cảm thấy tim đau nhói khi nghĩ đến việc mình sẽ làm. Cô gái xuất hiện ở cửa phòng. Trong cô thật tươi mát. Thấy Tiến vẫn còn ngồi yên ở mép giường, cô hỏi:

-“Ừa, sao còn ngồi đó, anh cởi áo ra cho thoải mái.” Vừa nói cô vừa tiến lại gần. Tiến vụt đứng dậy đưa tay chặn tay cô gái đang toan tháo chiếc khăn quấn ngang ngực hấp tấp nói:

-“Khoan đã, anh.., Tiến nuốt vội nước miếng đang chặn ngang cuốn họng, tôi.. tôi không muốn chuyện này.”

Cô gái khựng lại sừng sốt nhìn Tiến giọng trách móc:

-“Sao kỳ vậy? Lúc nãy anh đã bằng lòng đi với em rồi mà, sao bây giờ lại đổi ý?” Rồi cô thấp giọng nói tiếp:

-“Nếu anh không chịu ở đây, mình đi chỗ khác.”

Nghe giọng điệu cô gái, Tiến vội vàng giải thích:
-“Phải, mình đã thỏa thuận với nhau rồi, nhưng thật tình không phải chuyện này.” Tiến vừa nói vừa rút tiền ở túi quần ra, lấy tờ giấy 20 đô, cuộn tròn đặt vào lòng bàn tay cô gái, rồi giữ chặt nắm tay cô chăm rả nói:

-“Tôi từ xa về chỉ muốn có người ở bên cạnh để chuyện trò tâm sự, để thăm hỏi tình hình và cuộc sống của bà con mình ra sao?” Nói đến đây Tiến khẽ thở dài nói tiếp:

-“Nhưng bây giờ thì chuyện đó không còn cần thiết nữa, cô cứ yên lòng giữ lấy tiền, để một mình tôi ra đầu ngõ đón xe trở về khách sạn.”

Cô gái tròn xoe mắt, hết nhìn nắm tay đang cầm chặt tiền rồi lại nhìn Tiến. Cô nói giọng xúc động:

-“Nếu như vậy thì anh không đi đâu cả, anh ở đây chờ em thay đồ xong em đưa anh về.”

Thấy Tiến và cô gái dẫn xe đi ra, hai ông bà đang ngồi trước nhà nghe radio vụt nhồm dậy. Cô gái khẽ gạt đầu và đưa mắt trần an hai ông bà. Tiến cũng gạt đầu chào rồi đi theo cô gái ra đầu ngõ.

Khi về đến khách sạn Caravelle, Tiến bước xuống xe và định rút tiền ra trả. Thấy vậy cô gái lắc đầu nói:

-“Thôi anh, anh đã bo em nhiều rồi, em không lấy nữa đâu.”

-“Đây là tự ý tôi, cô cứ cầm lấy cho tôi vui.” Tiến vừa dúi tiền vào tay cô gái vừa hỏi tiếp “hai ông bà khi nãy là ai vậy?”

Cô gái ngập ngừng e ngại nói “đó là ba má em. Cô còn giải thích thêm “má em bây giờ yếu lắm lại thêm bệnh hoạn, không còn sức làm ăn buôn bán gì nữa hết. Ba em cũng vậy, mà còn lẫn thẩn nữa.”

-“Ba em có phải đi tù cải tạo không?”

-“Dạ có chứ anh!”

Những câu trả lời của cô gái xác đúng ý nghĩ của Tiến. Tiến thờ dài, lặng lẽ rút bóp lấy một tờ giấy bạc trao cho cô gái:

-“Đây là phần tôi gửi tặng ba cô, nhờ cô trao lại giùm.”

Cô gái tròn tròn mắt nhìn tờ giấy bạc.

-“Sao cho nhiều thế này? Bộ anh có quen biết với ba em hả?”

-“Không có! đây là lần đầu tiên tôi gặp ông ta,” Tiến giải thích.

Cô gái vẫn chưa dám cầm tờ giấy bạc.

-“Thế lẽ ba em hỏi em biết trả lời ra sao.”

Tiến triu mến nhìn cô gái, dịu dàng nói:

-“Thì cô cứ trả lời rằng: “Tôi cũng là lính.”

Tiến thấy miệng cô gái nửa mím nửa mím, trong ánh mắt có tia sáng long lanh.

Dương Quang Hón

